

την όποιαν έσχημάτιζεν ή οίκογένεια είς τας παραστάσεις. Άλλά τί να γίνη! ό τέταρτος αυτός μικρός ή μικρά, δέν ήλθεν ακόμη είς τον κόσμον.

Εύτυχώς είχον τον Μακρολέλεκαν, προθυμότερον πάντοτε να παρέχη την συνδρομήν του, μέλος τής οίκογενείας και του θιάσου αναπόσπαστον. Καί είχεν όλα τά δικαιώματα ό Μακρολέλεκας να θεωρηται τοιοούτος, καίτοι κατήγετο έξ Αμερικης. Πτωχός, όρφανός, έρημος, ούτε εκείνος καν γνωρίζων που έγεννήθη, εύρε καταφύγιον είς τον θιασον του Κασκαμπέλ, ό όποιος τον εύπλαχνίσθη, ένθυμηθείς ότι πολύ του όμοιάζε και αυτός όταν ήτο μικρός. "Επειτα την εποχήν εκείνην που τον έγνώρισε πεινώντα και γυμνητεύοντα, έπρόκειτο ναποβάλη τον παληάτσον του, διότι είχεν ανάκαλύψη ότι ήτο Άγγλος, Τζών Μπούλ, συμπολίτης των δημίων του Μεγάλου Ναπολέοντος! Τον άντικατέστησε λοιπόν με τον Μακρολέλεκαν, τον όποιον ώνόμασεν ούτω διότι ήτο ισχυρός και ύψηλός. Το άληθές του όνομα ήτο Νεδ Χάρλεϋ. Προθήτερα παρίστανεν είς έν μικρόν ίπποδρόμιον, παίζων είς τά διαλείμματα «κωμικήν μουσικήν» δηλαδή ένα έξεχονον βιολιόν, τό όποιον συνώδευε με άστειοτάτους λαρυγγισμούς. Άλλά, μετά την αίφνιδίαν φυγήν του διευθυντού, τό μικρόν ίπποδρόμιον διελύθη και ό Νεδ Χάρλεϋ έχασε την θέσιν του. Τότε κατ' εύτυχίαν του, συνήγγισε τον Κασκαμπέλ, ό όποιος τον προσέλαβε όχι μόνον δια νάντικαταστήση τον άγγλον παληάτσον, αλλά και δια να περιποιήται τά ζώα και να βοηθή την Κορνηλίαν ώς παραμάγειρος.

Ο Μακρολέλεκας ήτο τριάκοντα πέντε έτών νέος, αγαθάτατος, πολύ φαιδρός όσάκις παρίστανε, αλλά πολύ μελαγχολικός τας άλλας ώρας. "Εβλεπε τά πράγματα από την κακήν, την δυσάρεστον όψιν των, — εύεξηγητον άλλως τε, άφ' ου με δυσκολίαν βέβαια θά τον συγκατέλεγέ τις μεταξύ των εύτυχών του κόσμου τούτου.

Μακροπρόσωπος, μακρόλαιμος, με κεφαλήν όξείαν, με όφθαλμούς στρογγύλους και ήλιθίους, κίτρινομάλλης, με μύτην πολύ μακράν, επί τής οποίας ήδύνατο να παρατάξη ήμίσειαν δωδεκάδα όμματοϋαλίων—πρός μεγίστην θυμηδίαν των θεατών,—με πόδας ως σκελετού, έχαμνε την κωμικωτέραν έντύπωσιν. "Ητο άφωσιωμένος είς την οίκογένειαν Κασκαμπέλ, ή οποία όμοίως τον ήγάπα.

Περιγράφαντες τό ανθρώπινον, ούτως είπειν, στοιχείον του θιάσου, άς ίδωμεν υπό τίνων αντιπροσωπεύετο παρ' αυτώ και τό ζωϊκόν βασιλείον.

Πρώτον έχομεν δύο κύνας· ένα λαγωνικόν πολυτιμώτατον δια τό κυνήγιον

και κάλλιστον φύλακα τής τροχοφόρου οίκιας και ένα άλλο σκυλάκι μικρόν, πολύ έξυπνον και χαριτωμένον, τό όποιον ήξευρε χίλια δύο πράγματα, χίλια δύο παιγνίδια.

"Επειτα ένα πιθήκον, ό όποιος ως προς τους μορφασμούς διηγωνίζετο επίτυχώς και προς αυτόν τον Μακρολέλεκαν, ούτως ώστε οι θεαται δέν ήξευρον ποίος ήτο άξιος του βραβείου· έπειτα ένα παπαγάλον τής Ιάδας, Ζόκον όνομαζόμενον, ό όποιος έφλυάρει και έφώναζεν όλην την ήμέραν, διδασκόμενος μουσικήν και απαγγελίαν από τον Άλέκον· και τέλος δύο ίππους, δύο καλά και ύπομονητικά ζώα, γέρικα τά καίμένα, τά όποια έν τούτοις με πολλήν γενναϊότητά και ακρίθειαν μετέφερον από τόπου είς τόπον την τροχοφόρον οίκίαν.

"Αν τώρα έχετε περιέργειαν να μάθετε τί όνόματα είχε δώση είς τά ζώα του ό λαμπρός αυτός Κασκαμπέλ, ιδού: "Εκ των ίππων ό μεν έκαλεϊτο Βερμούτ, ό δε Μονομάχος, όνόματα δύο περιφήμων ίππων, οι όποιοι είχον νικήση επανειλημμένως είς Ιππικούς αγώνας. Οι κύνες ώνομάζοντο ό μεν Βάχραμ, ό δε Μάρεγκος, είς ανάμνησιν των δύο διασήμων νικών του Μεγάλου Ναπολέοντος. Τέλος ό μεταξύ έδαπτίσθη Τζών Μπούλ δια την έξαιρετικήν άσχημίαν του, μολονότι δέν ήτο άγγλος.

Τί τα θέλετε! Πρέπει να συγχωρήσωμεν είς τον αγαθόν Κασκαμπέλ την μονομανίαν αυτήν, ή οποία κατά βάθος δέν ήτο ή πατριωτισμός. "Εμίσει και περιεφρόνει τους άγγλους, διότι έθαύμαζε και ελάτρευε τον μέγαν του γαλλον, τον Ναπολέοντα

— Και πώς να μη λατρεύω τον άνθρωπον αυτόν, έλεγε συχνά, ό όποιος υπό βροχήν σφαιρών έφώναζε άκόλουθετε τό λευκόν μου λοφίον! θά σας δεικνύη πάντοτε την όδον τής τιμής και του καθήκοντος!

Και αν τω παρετήρει τις, ότι ό Έρρίκος Δ' είχεν είπη τας ώραιάς αυτάς λέξεις,

— Πιθανόν, άπήντα· αλλά και ό Ναπολέον θα ήτο ικανός να τας είπη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

ΣΙΕΡΑ ΝΕΒΑΔΑ

Πόσοι δέν ώνειροπόλησαν έν ταξείδιον, ως εκείνο τό όποιον ήτοιμάζετο να κάμη ή οίκογένεια Κασκαμπέλ! Να ταξείδευη κανείς μέσα είς τό σπίτι του, να μη έχη να φροντίση ούτε δια ξενοδοχεία, ούτε δια πανδοχεία, ούτε δια κλίνας, ούτε δια φαγητόν, προπάντων όταν πρόκηται να διέλθη χώραν έρημον, είς την όποιαν που και που μόνον θ' άπαντᾷ κανένα χωρίον ή καμμίαν

καλύβην — τί εύμορφον, τί άνετον ταξείδιον! Οι πλούσιοι τό απολαμβάνου, όταν ταξείδευουν δια τής θαλαμηγού των· άλλ' όλιγίστοι έξ αυτών έσκέφθησαν ότι και έν ξηρᾷ θά ήδύνατο ναπολαύσουν τό ίδιον δια καταλλήλου άμάξης, παρεχούσης όλας τής οίκιας τας άνέσεις.

Τοιαύτη δε ήτο πραγματικῶς ή άμαξα του Κασκαμπέλ· ήτο αυτή-αυτή ή οίκια του, με τά δωμάτιά της, με τά έπιπλά της όλα· με την διαφοράν μόνον ότι έφερε τροχούς και έσύρετο από ίππους.

Την είχε βαπτίση δια του πομπώδους όνόματος «Η Εϋδρομος Οικία». Είχε κατασκευασθη έν Αμερικῇ, γενομένη κτήμα τής οίκογενείας Κασκαμπέλ μόλις πρό τριετίας. "Εφερε τέσσαρας τροχούς· και με τους καλούς εκ χαλύδους έλατήρας της συνήθη την έλαφρότητα προς την στερεότητά. Την περιποιούντο πολύ, την έπλυναν, την έτριβαν, την έσαπώνιζαν και έλαμπεν όλη. "Εξωθεν έφερε με κόκκινα και χρυσᾷ γράμματα την εξής έπιγραφήν «Οίκογένεια Καίσαρος Κασκαμπέλ» Κατά τό μήκος ή μιλλᾶτο προς τά μεγάλα εκείνα λεωφορεία, τά όποια διασχίζουν τας εκτάσεις του Φάρ-Ούέστ, όπου ό μεταξύ Νέας Υόρκης και Αγίου Φραγκίσκου σιδηρόδρομος δέν ήπλωσεν έτι τας διακλαδώσεις του. Προφανώς δύο ίπποι δέν ήδύνατο να σύρουν την άμαξαν ή μετά πολλής δυσκολίας. Το βάρος ήτο μέγα. "Εκτός των ένοίκων, ανθρώπων και κτηνών, έφερεν άνωθεν μέν, επί τής στέγης, τό ύφασμα, τους πασσάλους και τά σχοινία τής σκηνης, κάτωθεν δε, μεταξύ των έμπροσθίων και των όπισθίων τροχών, ένα μέγα δέμα από χονδρόπανον περιέχον τύμπανα,σάλπιγγας, τρομπόνια και διάφορα άλλα όργανα και εργαλεία. Μη λησμονώμεν προς τούτους και τας ένδυμασίας μιᾶς περιφήμου παντομίμας «Οι λησται του Μέλανος Δρυμού» ή οποία περιελαμβάνετο είς τό πρόγραμμα του θιάσου Κασκαμπέλ.

Είς τό έσωτερικόν τής άμάξης το νοικουριό ήτο πλήρες και, περιττόν να τό είπωμεν, καθαρώτατον και εύπρεπέστατον, χάρις είς την Κορνηλίαν ή οποία ήγάπα έμμανῶς την καθαριότητα. Μετά τό πρώτον διαμέρισμα, κλειόμενον δι' ύαλοφράκτου θύρας και θερμαινόμενον υπό τής έστίας του μαγειρείου, υπήρχε μία αίθουσα, ή μάλλον τραπεζαρία, όπου συνήθως έλάμβανον χώραν τά οίκογενειακά διαβούλια· κατόπι είς κοίτων με κλίνας κρεμαστάς, την μίαν άνωθεν τής άλλης, ως κοιτώνος άτμοπλοίου, όπου έκοιμώντο, χωριζόμενοι δι' ένός παραπετάματος, δεξιά οι δύο άδελφοί και άριστερά ή μικρά αδελφή των

τέλος, είς τό βάθος, ό κοιτών του κυρίου και τής κυρίας Κασκαμπέλ με κλίνην έχουσαν παχείας στρωμάς και πολύχρωμον κλινοσκέπασμα, παρα την όποιαν ήτο τοποθετημένον τό περίφημον χρηματοκιβώτιον. Είς όλας τας γωνίας υπήρχον σανίδια, άτινα ήδύνατο να ύψουνται και να καταβιβάζωνται, σχηματίζοντα τραπέζια ή καλλυντήρια και στενά έριμάρια όπου έστοιβάζοντο τά άσπρόρουχα, αί περρούκαι και τά θεατρικά φορέματα. Δύο λυχνίαι πετρελαίου εφώτιζαν τό σύνολον, λυχνίαι έπίτηδες κατασκευασμέναι δια νάντέχουν είς τους σάλους, ταλαντεύμεναι όσάκις ή άμαξα διήρχετο άνώμαλον δρόμον· τό δε φως τής ήμέρας εισήρχετο είς τά διάφορα διαμερίσματα δι' έξ μικρών παραθύρων των όποιων οι ύαλοπίνακες είχον πλαίσια εκ μολύβδου, τά δε έλαφρά εκ μουσελίνης παραπετάματά των αναδέματα έρυθρά.

Ο Μακρολέλεκας, φύσει όλιγαρκής, κατεκλίνετο είς τό πρώτον διαμέρισμα επί ψάθας την όποιαν ήπλωνε τό έσκέρας και έσήκωνε πάλιν τό πρωί.

Οι δύο σκύλοι μετά του πιθήκου έκοιμώντο υπό την άμαξαν, ό παπαγάλος μέσα είς τον κλωβόν του, άνηρτημένον είς τό δεύτερον διαμέρισμα· τέλος οι δύο ίπποι, άφ' ου άφίνοντο έν πάση έλευθερία να βοσκήσουν περι την «Εϋδρομον Οικίαν» είς τά άπέραντα εκείνα λιβάδια όπου ή τράπεζα τοίς ήτο πάντοτε έστρωμένη, κατεκλίνοντο είτα επί του εδάφους, τό όποιον τους είχε θρέψη.

Τό βέβαιον είνε ότι την νύκτα με τά τυφεία και τά πολύκροτα των ένοίκων της, με τό ζεύγος των φυλάκων κυνών, ή «Εϋδρομος Οικία» παρείχε πᾶσαν ασφάλειαν.

Τοιαύτη ή τροχοφόρος αυτή κατοικία. Πόσα χιλιάδας λεύγας διέτρεξεν ήδη επί τρία έτη διασχίζουσα την Αμερικανικήν Συμπολιτείαν, από τής Νέας Υόρκης είς την Αλβάνην, από του Νιαγάρα είς τό Βούφαλον, είς τον Άγιον Λουδοβίκον, είς την Φιλαδέλφειαν, είς την Βοστώνην, είς την Ουασιγκτόνα, καθ' όλον τό μήκος του Μισισσιππῆ, μέχρι τής Νέας Όρλεάνης, καθ' όλον τό μήκος του Μεγάλου Βορείου μέχρι των Βραχωδών Όρέων, είς την χώραν των Μορμόνων μέχρι των ένδοτέρων τής Κλιφορνίας! Υγιεινόν ταξείδιον τῶ δυτι άφ' ου ούδέν μέλος του μικρού θιάσου ήσθένησε ποτε—εκτός του Τζών Μπούλ, του όποιου ό στόμαχος, ένεκα τής εκτάτου άδηφαγίας, υπέφερε συχνά.

Μεθ' οποίας χαράς τώρα θά έφερον την «Εϋδρομον Οικίαν» είς Εϋρώπην, δια τά διασχίζου έν' αυτῆς πλέον τας όδους του παλαιού κόσμου! Μεθ' οποίας συμπλοθούς περιεργείας θά έγίνετο δεκτῆ έν Γαλλία και προπάντων έν Νορμανδία! Το έσυλλογίζετο με' ένδόμυχον αγαλλία

σιν ό Καίσαρ Κασκαμπέλ. Αυτό ήτο τό γλυκύτερον όνειρόν του.

"Οταν με τό καλόν θά έφθανεν είς Νέαν Υόρκην, ή άμαξα θά διελύετο, θά έδένετο και θά εφορτώνετο επί πλοίου αναχωρούντος είς Χάβρην, εκεί θάνεσχηματίζετο πάλιν και δια των ίδιων της τροχών πλέον θά έξηκολούθει τον δρόμον της προς την πρωτεύουσιν.

Τῆ 15 Φεβρουαρίου λοιπόν, άμα τῆ αυγῆ, ή «Εϋδρομος Οικία» έγκατέλειψε την μεγάλην πλατείαν του Σακραμέντου. Το μέγα ταξείδιον άρχίζει. Η άτμοσφαίρα ήτο ακόμη ψυχρά, άλλ' ό ούρανός αίθριος. Περιττόν να είπωμεν ότι πριν εκκινήσουν εφρόντισαν δια προμηθείας και παρελάβον μαζί των δίπυρα και διαφόρους κόνσερβας κρεάτων και όσπρίων. Άλλως τε θά παρελάμβανον και άλλα τρόφιμα εκάστοτε εκ των πόλεων και των χωρίων, εκ των όποιων θά διήρχοντο. "Επειτα θά είχον και κυνήγιον· βόνασσοι, δορκάδες, λαγοί και πέρδικες μήπως δέν ήφθόνουν είς τά μέρη εκείνα; Και τί θά έχανεν ό Γιάννης να πάρη τό τουφέκι του και να το μεταχειρισθη, άφ' ου ούτε ή θήρα ήτο άπηγορευμένη, ούτε άδεια άπητείτο είς τας άπεράντους εκείνας πεδιάδας του Φάρ-Ούέστ; "Εξ άλλου ό Γιάννης ήτο κυνηγός δεξιοτάτος, είχε δε και βοηθόν άπαράμιλλον, τον Βάγγραμ, τό λαγωνικόν.

(*Επειτα συνέχεται)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατά παράκλησιν εκ του Γαλλικού του ΙΟΥΑΤΟΥ ΒΕΡΝ

ΖΩΝΤΑΝΑ ΒΑΡΟΜΕΤΡΑ

- Βροχή! Τι κρίμα! Το βαρόμετρον δείχνει βροχήν.
- Πάει ή αύρινη έκδρομή μας!
- Εκτός αν τό βαρόμετρον λέγη ψεύματα.
- Ά, με συγχωρείς! Το βαρόμετρον μου δέν λέγει ψεύματα ποτέ!
- Ναί! τόσες φορές δέν μας έγέλασε;
- Όχι! να ιδῆς αύριο που θά βρέξη!
- Δέν θά βρέξη, είς τό πείσμα του βαρομέτρον σου!
- Παιδιά, ήσυχία! είπεν ό παππούς, ακούσας την ζωηράν συζήτησιν των έγγόνων του. Μου φαίνεται ότι και οι δύο έχετε δίκαιον.
- Μα πώς δηλαδή; Μπορεί να βρέξη μαζί και να μη βρέξη;
- Όχι! άπήντησεν ό παππούς μειδιών· αλλά μπορεί να βρέξη και μπορεί να μη βρέξη. Είς τό βαρόμετρον δέν είνε φρόνιμον να βασίζεται κανείς πάντοτε!
- Είς την παρατήρησιν αυτήν αι

ελπίδες των παιδιών δια την αύρινην έκδρομήν άνεπετρώθησαν. Άλλ' ό Πέτρος, ό κάτοχος του βαρομέτρον, δέν ήδύνατο να κρύψη την λύπην του δια την κατά τής ακρίβειας του όργάνου του έτυμηγορίαν του παππού.

— Περιέργον! είπε· και έγώ ένόμιζα ότι τό βαρόμετρον δέν ψεύδεται ποτέ!

— Ποτέ, όχι! άπήντησεν ό παππούς. Αυτό που έχεις δέν λέγει πάντοτε την αλήθειαν. Έγώ είξέυρω κάτι άλλα βαρόμετρα πολύ ακριβέστερα.

— Να μου πῆτε που πωλούν να πάγω ναγοράσω! άνέκραξε ζωηρῶς ό μικρός Γεώργιος, ό όποιος ήσθάνετο πολλήν όρεξιν να κάμη άντιπολίτευσιν του άδελφου του.

Ο παππούς έμειδίασε πάλιν.
— Φύλαξε τά λεπτά σου, σε παρακαλώ, είπε. Τά βαρόμετρα τά ιδικά μου δέν πωλούνται.

— Διατί;
— Διότι είνε είς την διάθεσιν όλου του κόσμου... είνε βαρόμετρα φυσικά, βαρόμετρα ζωντανά...

— Βαρόμετρα ζωντανά! άνέκραξεν ό Πέτρος. Πῆτέ μας, παππού, γιατί είμαι περιέργος.

— Να σας πῶ, άμέσως, παιδιά μου! Τά καλλίτερα βαρόμετρα είνε... τά ζώα! Μάλιστα, μην άπορείτε· τά ζώα προαισθάνονται, προβλέπουν τον καιρόν. Ο παρατηρητής ειμπορεί απ' αυτά να οδηγηθῆ ασφαλέστατα. "Αν π. χ. τά πτηνά δέν κάμνουν τό συνειθισμένον των κελάδημα, αν αι χῆνες και αι πάπαι τινάζουν τά πτερά των και βυθίζωνται άνήσυχοι είς τό νερόν, αν οι βάτραχοι κοάζουν δυνατώτερα του συνήθους, αν τό παγωνι φωνάζη, αν τό χελιδόνι έγίγη την γῆν ένῶ πετᾷ, αν ή γάτα νίπτεται με' έπιμονήν, ειμπορείτε να είσθε βέβαιοι ότι αύριο θά είνε κακακαιρία.

— Και δια να είνε καλοκαιρία τι άπαιτείται; ήρώτησεν άνυπόμονος ό Γεώργιος.

— Ίδου· αν τά χελιδόνια πετούν 'ψηλά, αν ή άράχη κάμη νήματα μακρά και χαλαρά, αν τά ψάρια στέκωνται ήσυχα είς τον βυθόν χωρίς να έρχνονται είς την επιφάνειαν, τότε, ενενηνταενέα τοίς εκατόν, ή αύρινη θά είνε ώραία ήμέρα.

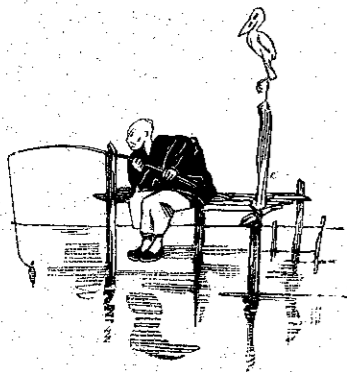
— Ά, ώστε ούτε τά ζωντανά βαρόμετρα δέν είνε αλάθευτα! είπε με μείδιαν θριάμβου ό Πέτρος.

— Πάντοτε, όχι! άλλ' ότι είνε ακριβέστερα από τά τεχνητά, έγώ τουλάχιστόν το παρετήρησα πολλάκις.

— Τότε πάμε έξω να ιδούμε και να παραβάλωμεν, είπεν ό Γεώργιος. Σας εύχαριστούμεν, παππού, που μᾶς το έμάθατε και αυτό.

ΛΕΑΝΑΡΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΨΑΡΕΥΜΑ ΤΟΥ ΚΙΝΕΖΟΥ

—Εάν να τσιμπάη, θαρρώ!

—Χόη! και σ' έπιασα!

—Μπά! ..Πού είναι το ψάρι!

ΚΑΤΙ ΘΑ ΓΙΝΗ!

Βλέπω συχνά παιδιά και κοράσια να έρχονται εις το γραφείον μας και να αγοράζουν τόμους της «Διαπλάσεως των Παίδων.»

Δέν τους αγοράζουν όλους μαζί, αλλά κάθε φορά από ένα ή από δύο. Φαίνεται ότι δεν ζητούν επίτηδες χρήματα από τους γονείς των, αλλά τους αγοράζουν από τας μικράς των οικονομίας, από αγαπήνη αληθινήν προς τα καλά αναγνώσματα, ως αποδεικνύει και η χαρά, την οποίαν εκφράζει το πρόσωπόν των, όταν λαμβάνουν τον ζητούμενον τόμον και σπεύδουν και τρέχουν ανυπόμονοι να τον αναγνώσουν, να τον απολαύσουν...

Έξαιρετικήν εντύπωσην μου κάμνει προπάντων ένας μικρός ως δώδεκα ετών παιδί, που σιγά-σιγά κοιτεύει ναγοράση όλους τους τόμους της «Διαπλάσεως.» Και φαίνεται τόσο ευτυχής δι' αυτό!

— Πόσω έχει ο δέκατος τόμος; ήρωτησε μίαν ημέραν.

— Αυτός είναι εξηγημένος· όλίγα αντίτυπά που μας μένουν τα δίδομεν δέκα δραχμάς το ένα.

— Χμ! βλέπετε; δύομισυ δραχμάς τον επήρα· εγώ μεταχειρισμένον από ένα συμμαθητήν μου!

Και είχε τόσην χαράν το παιδάκι που του έτυχε αυτή η ευκαιρία, ει δε μη πως θα ήγοράζεν ένα τόμον τόσο ακριβόν!

Και ενώ το βλέπω, ενώ το ακούω, σκέπτομαι:

— Αυτό το παιδί, κάτι θα γίνη μίαν ημέραν, είναι αδύνατον! Διά ναγαπά τον να διαβάη, ώστε, άμα οικονομή μίαν δραχμήν, να μην αγοράζη κανένα παιγνίδι ή καμμίαν μάσκαν, αλλά να έρχεται και ναγοράζη τόμον «Διαπλάσεως», κάτι θα γίνη!

Δέν έχω άδικον. Η μακρά πεύρα μου το επικυρώνει. Η «Διαπλάσις» εκδίδεται πρό 18 ετών. Πολλοί εκ των

κατεχόντων σήμεραν θέσεις έπιφανείς είτε εν τη φιλολογία, είτε εν τη επιστήμη, είτε εν τη καλλιτεχνία, όταν πρωτοεξεδόθη ή «Διαπλάσις» ήσαν δέκα έως δεκαπέντε ετών παιδιά. Και όλοι αυτοί ήσαν ενθουσιώδεις αναγνώσται της «Διαπλάσεως»· το λέγουν σήμεραν οι ίδιοι και το όμολογούν ότι εξέκαυσε τον πρός τα καλά ζήλόν των ή ανάγνωσις της «Διαπλάσεως».

Δι' αυτό είμαι βέβαιος ότι και ο μικρός έμπαθής αγοραστής των τόμων, κάτι θα γίνη.

KIMON AAKIANH

Η ΠΑΛΑΙΑ ΣΤΑΚΤΟΠΟΥΤΑ

Τήν νέαν Στακτοπούταν την γνωρίζετε όλοι από το ευμορφόν της παραμύθι, το όποσον πολλάκις θα ήκούσατε από την μάμμην σας.

Άλλ' εγώ γνωρίζω και μίαν παλαιάν, της οποίας θα σας διηγηθώ εν συντόμω την ιστορίαν.

Δέν κατώρθωσα να μάθω άν είχαν, όπως ή Στακτοπούτα του παραμυθιού, κακήν μητριάν και δύο αδελφάς επίσης κακάς. Ειξεύρω όμως θετικώτατα ότι είχε και αυτή εν ύπόδημα, ή μάλλον εν σανδάλιον, του όποιου αι μικράι διαστάσεις έμαρτύρουν την μικρότητα και την κομψότητα του ποδός της.

Η κάτοχος του μικροσκοπικού αυτού πεδίου ώνομάζετο Ροδόπη. Είχε γεννηθί εις την Θράκην, άλλ' άρπαγείσα υπό πειρατών, έπωλήθη ως δούλη εις την Αίγυπτον.

Μίαν ημέραν, ενώ ή Ροδόπη έλούετο εις τον Νείλον, μετ' άλλων κορασιδων, ένας άετος ώρμησεν εξαίφνης εις το μέρος όπου είχαν αφήση τα ένδύματά της, ήρπασεν εν των χρυσοκεντήτων της σανδαλίων· και άνήλθεν μετ' αυτού εις τα ύψη. Άλλά κατόπι, αφού είδεν ότι το

στιλπνόν εκείνο αντικείμενον δεν έχρησίμειεν απολύτως ούτε εις αυτόν ούτε εις τους μικρούς άετιδες, το άφηκε να πέση.

Και το σανδάλιον έπεσε ... πρό των ποδών του βασιλέως Ψαμμίτιχου, ο όποτος κατ' εκείνην την ώραν έπεριδιάβαζεν εις τους κήπους των άνακτόρων της Μέμφιδος. Έμεινεν έκπληκτος πρό της μικρότητος του ύποδηματιού εκείνου και—όπως το βασιλόπουλον του παραμυθιού, — εκήρυξεν ότι θα ένυφεύετο εκείνην, εις την όποιάν το σανδάλιον άνήκε και ή όποία δεν ήδύνατο παρά να είναι ή ώραιότερα του κόσμου!

Διέταξε λοιπόν να έρευνήσουν εις όλον το βασίλειον, και όταν την ανέκαλυψαν επί τέλους, την ένυφεύθη πραγματικώς και ούτως ή δούλη Ροδόπη έγινε βασίλισσα της Αίγύπτου.

Φαίνεται λοιπόν ότι το παραμύθι της Στακτοπούτας είναι αντίγραφη του παιλαιού αυτού μύθου.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΑΜΑΡΑΝΤΟΝ

[ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΕΙΟΝ ΜΥΘΟΝ]

Το λευκό τ' Άμάραντο παραπονεμένο λέει· στο Τριαντάφυλλο το χαριτωμένο:

— Τι λουλουδι προφαντό είσαι! πως μυρίζεις!

κ' εις ανθρώπους κ' εις θεούς, όταν [λουλουδιζης, σ' είσαι απ' όλ' αγαπητό.

Κ' είπε το τριαντάφυλλο παραπονεμένο — Έάν είμαι προφαντό, άνθος ζηλευκ' έχω Άίγιη τή ζωή [μένο τάχα τί το θέλω;

χέρια άν δεν με κόψουνε, ναποθάνω μαραμέν' ως το πρωί. [μέλλω

I. Γ. ΓΙΑΝΟΥΚΟΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΦΡΟΝΙΜΟΥ

Όσάκις κλίνω το κεφάλι 'ς τα μαλακά προσκέφαλά μου τι εύχαριστήσις μεγάλη τι εύτυχία 'ς την καρδιά μου,

Να σκέπτομαι πως όλη μέρα δεν έχω κάμη καμμά πράξι που να θυμώση τον πατέρα ή την μητέρα να πειράξη.

Τι ήδονή σάν με φιλούνε της καλή-νύχτας το φιλάκι να με λαλούν πως μ' αγαπούνε γιατ' ήμουν φρόνιμο παιδάκι.

Και τι γλυκάδα τής ψυχής μου όταν με δίδουν κ' έννοώ πως σάν άρέσκω 'ς τους γονείς μου άρέσκω και εις τον Θεό.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ [ΈΒ' άνεκδότου συλλογής]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Άγαπητοί μου,

Συλλογίσεθε, συμπονείτε, αγαπάτε τα πτωχά παιδιά;

Τα φαντάζεσθε καμμίαν φοράν, μέσα εις την εύτυχίαν σας και εις τας αναπαύσεις σας, ναρρωσταίνουσι και να μη έχουν τα μέσα να γίνουν καλά, — ούτε δωμάτιον κατάλληλον, ούτε κλίνην καλήν, ούτε άσπρόρροχα, ούτε σκεπάσματα, ούτε θέρμανσιν, ούτε ιατρικά και πολλάκις ούτε... άρτον; — και όνειροπολείτε να ήμπορούσατε να τα βοηθήσετε, να τήνακουφίσετε, να τα σώσετε;

Νομίζω ότι σας ακούω. Μου άπαντάτε μ' ένα στόμα, μ' ένα ναί ζωηρότατον, άξιον τής ευαισθησίας σας, τής καλωσύνης σας.

Το λέγετε· άλλ' ίδού σήμεραν εύκαιρία να το αποδείξετε και έμπράκτως.

Η Α. Β. Υ. ή πριγκήπισσα Σοφία άπεράσισε να ίδρύση Νοσοκομείον διά τα πτωχά παιδιά· επειδή δε τα χρήματα, τα όποια διαθέτει προς τοϋτο, δεν άρκοϋν, έκαμεν έκκλησιν και έζητήσε τον έρανον όλων των έπιθυμούντων να συνεισφέρουν το κατά δύναμιν ύπερ του εύεργετικού της σκοπού.

Άγαπά τα παιδιά πολύ ή πριγκήπισσα Σοφία... Είναι μήτηρ δύο μικρών χαριτωμένων αγοριών, καθως βλέπετε και εις την δημοσευομένην εικόνα των. Το μεγαλύτερον, ο πριγκηψ Γεώργιος, ο όποτος μίαν ημέραν θα γίνη βασιλεύς των Έλλήνων, είναι μόλις πενταετής· ο αδελφός του· Άλέ-

ξανδρος δεν είναι ακόμη τριών ετών. Είς αυτά τα δύο ή ήγεμονική μήτηρ έχει συγκεντρώση όλην της τήν αγάπην, όλην της τήν αφοσίωσιν και μακράν όσω το δυνατόν του κόσμου, μακράν των διασκεδάσεων, αγροπνεί παρά τας μικράς των κλίνας και τα φρονίζει μόνη της και τα περιποιείται, και τα προσέχει, άνυσχοϋσα και εις την παραμικράν των άδιαθεσίαν. Άλλά συγχρόνως συλλογίζεται και τας δυστυχείς εκείνας μητέρας, αι όποιαι δεν έχουν τα μέσα όπως Έκείνη να περιποιηθούσι τα τέκνα των, συλλογίζεται τα παιδιά εκείνα, τα όποια δεν έχουν μητέρας, τα πτωχά και άρρωστα παιδιά, τα όποια παραδίδονται εις τον θάνατον, χωρίς κανείς να τα περιποιηται, κανείς να τα σώζη... Και ή μητρική καρδιά της Πριγκήπισσης μαλάσσεται, και οι όφθαλμοί της θακρύουσι και ο νοϋς της βασανίζεται να εύρη το μέσον να βοηθήση τα δυστυχή εκείνα πλάσματα, όσον είναι δυνατόν καλλίτερον και περισσότερον.

Ούτω συνελαβε την ευγενή ιδέαν να ίδρύση Νοσοκομείον διά τα πτωχά παιδιά. Άλλ' επειδή μόνη της δεν είναι δυνατόν να το κατορθώση, άπευθύνεται σήμεραν προς όλας τας φιλανθρώπους ψυχάς, προς όλας τας φιλοστόργους μητέρας, προς όλα τα ευαίσθητα παιδιά, δια να την βοηθήσουν εις το έργον της, δια να συναχθί το ποσόν, το όποσον χρειάζεται δια την οικόδομησιν και την λειτουργίαν του Καταστήματος.

Πρός τον σκοπόν τοϋτον θα γίνουν έρανοι, θα γίνουν εύεργετικά παραστάσεις και πρώτα-πρώτα μία φιλανθρωπική Άγορά, υπό την ύψηλήν προστασίαν της Πριγκήπισσης, εις την όποιάν θα έκποιηθούσιν ύπερ του Νοσοκομείου, τα διάφορα αντικείμενα τα όποια θα εύαρεστηθούσιν να στείλουν οι φιλανθρωποι.

Τρεις κυρία εν Άθήναις, ή Κυρία Φανή Πρετεντέρη Τυπάλδου, ή Κυρία Έλένη Χ. Γρίβα και ή Κυρία Όνωρίνα Κορυκουμέλη, άπετέλεσαν, διορισθείσαι υπό της Πριγκήπισσης, την έπιτροπήν, ή όποια θα δέ-

χεται τα προσφερόμενα. Έμπρός λοιπόν, αγαπητοί μου μικροί και μικράι! Άποστείλατε ό,τι δύνασθε εις μίαν από τας τρεις αυτάς κυρίας. Τα κοράσια άς κάμουν από έν εύμορφον έργόχειρον, τα άγόρια άς στείλουν από έν καλλιτεχνικόν αντικείμενον· γρήγορα όμως, διότι ο καιρός έπείγει. Τα χρήματα, τα όποια θα εισπραχθούσιν εκ της Άγοράς, θαύξήσουν το κεφάλαιον, το όποσον διαθέτει ή Πριγκήπισσα Σοφία, κατ' αυτόν δέ τον τρόπον θα συνεισφέρετε και σεις ύπερ τής ιδρύσεως του Νοσοκομείου. Όποια

Τα τέκνα του Διαδόχου, Γεώργιος και Άλέξανδρος

εύχαριστήσις να προσθήση κανείς το λιθάριόν του εις τοιοϋτον οικόδομημα! Όποια αγαλλίασις να συλλογίζεται ότι συνετέλεσε και αυτός, δια των μικρών του δυνάμεων, εις την σωτηρίαν τόσων μικρών πλασμάτων, τα όποια θα στεγάση, θα θεραπεύση, θα ζωογονήση το Νοσοκομείον των Παίδων!

Με την έλπίδα ότι δεν θα κωφεύσετε εις τοιαύτην πρόσκλησιν, ότι θα θέλησετε δια μικράς θυσίας να κάμετε έν τόσο μέγα καλόν, και ότι θα σπεύσετε νακοστείτετε προς μίαν από τας τρεις κυρίας, όπως σας είπα, ό,τι δυνηθήτε και τάχιστα,

Σας ασπάζομαι με αγάπην, ΦΙΛΩΝ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 14)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΘΗΣΑΝ

Πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν, ὅταν ὁ Φίλιππος διὰ πρώτην φοράν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Βασιλικὴν ὁδὸν μετὰ τὰ ἄνθη του, συχνοπερῶν ἀπὸ τὸ μαγαζάκι τῆς Κελίνας, καὶ ρίπτων βλέμματα ἀθῶως περιεργείας ἐπὶ τῶν ἐλκυστικῶν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια ἦσαν παρατεταγμένα ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς, ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τῆς μιγάδος ἢ θελκτικῆ τοῦ παιδὸς φυσιογνωμία. Ὁ Φίλιππος ἦτο τότε μόλις ἑπταετής, ὁ δὲ φαιδρὸς του γέλωσ καὶ τὰ παιδικὰ του φορματάκια ἤρκεσαν διὰ νὰ κινήσουν εἰς συμπάθειαν τὴν καρδίαν τῆς γράϊας. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Κελίνα τὸν ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς καὶ τὰ ἄνθη τοῦ παιδίου εὗρισκον ἕκτοτε μίαν γωνίαν δροσερὰν καὶ σκιερὰν ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς.

Ὀλίγον καιρὸν ἀφ' οὗ συνήρθησαν αἱ φιλικαὶ αὐταὶ σχέσεις, τὸ παιδίον ἐνεφανίσθη συνοδευόμενον ὑπὸ μικρᾶς κόρης ὠχρᾶς, μελαγχολικῆς, μετὰ μαῦρα ἐνδύματα, κρατούσης κἀνιστρον, τὸ ὁποῖον περιεῖχεν εὐμορφα ἀγαλμάτια ἀπὸ κηρῶν. Ἐφερε τὴν μικρὰν του σύντροφον εἰς τὴν Κελίναν, πεπεισμένος ὅτι εὐχαρίστως καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας ἢ ἀγαθῆς γραφῆς θὰ ἐπέξετεινε καὶ μέχρις ἐκείνης τὴν συμπάθειαν, τὴν ὁποῖαν ἔτρεφε πρὸς αὐτόν.

Δὲν ἠπατήθη ἡ Κελίνα ἔκαμε ταχέως θέσιν, μέσα εἰς τὴν μεγάλην τῆς καρδίαν, καὶ διὰ τὸ πτωχὸν κοράσιον μετὰ τὰ μαῦρα ἐνδύματα.

— Ἀγαποῦσα πάντα τὰ κορίτσια καλλίτερα, ἔλεγε. Τὰς περισσοτέρας φορὰς τάγορία εἶνε πεισματάρικα καὶ πονηρά. Μὴ βλέπετε σεῖς, κύριε Φίλιππε, ποῦ κάμνετε ἐξαιρέσι. Γι' αὐτὸ εἶμαι πολὺ εὐχαρίστημένη ποῦ μου ἐφέρατε αὐτὸ τὸ κοριτάκι.

Ὁ Φίλιππος εἶχεν ἀπαντήσῃ τὴν Δεάν εἰς τὴν ὁδὸν Αὐρηλίας. Εὗρισκετο εἰς μεγάλην ἀμυχανίαν. Ἐνας πελώριος σκύλος εἶχεν ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ Χόμου, καθ' ἣν ἐποχὴν οὗτος ὑπέφερεν ἀπὸ μεγάλην ἐξάντλησιν καὶ ἀδυναμίαν, ἐξ αἰτίας πολυήμερου νηστείας. Ἄν καὶ τὸ ταλαίπωρον ζῶον ἠμύνετο μετὰ πολλῆς γενναιότητος, ἐκινδύνευε νὰ ὑποκύβῃ ὅταν ἐπαρουσιάσθῃ ὁ Φίλιππος. Τὸ παιδίον ὠρμησε καὶ ἐκτύπησε μ' ἕνα χονδρὸν ραβδίον, τὸ ὅποσον ἐκράτει, τὸσον δυνατὰ τὸν μεγάλον σκύλον, ὥστε ἐτράπη εἰς φυγὴν οὐρλιάζων ἐν ᾧ ὁ Χό-

μος ἔσπευσε πλησίον τῆς μικρᾶς του κυρίας, ἡ ὁποία ἐν τῇ παραγῇ τῆς εἶχε φύγῃ, ἀφήσασα τὸ κἀνιστρόν τῆς ἐπάνω εἰς ἕν θρανίον· ὁ Φίλιππος ἀφ' οὗ ἐκυνήγησε τὸν σκύλον καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ εἰσελθῇ εἰς μίαν αὐλήν, ἐκεῖ πλησίον, κλείσας καὶ τὴν ἐξώθυραν, παρετήρησεν ὅτι ἡ κόρη εἶχε λησμονήσῃ τὸ κἀνιστρόν τῆς· τὸ ἔλαβε καὶ τῆς το ἐπῆγε.

Ταλαίπωρος μικρά! Πῶς ἐκτύπη ἡ ἡ καρδία τῆς! Δὲν εἶχε συνέλθῃ ἀκόμη ἀπὸ τὸν τρόμον τῆς· ἔσταμάτησε διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ὑπερασπιστὴν τῆς καὶ μετὰ τρέμουσαν χεῖρα ἐθώπευσε τὴν κεφαλὴν τοῦ σκύλου τῆς.

— Δὲν παταῖ ὁ Χόμος μου, εἶπε κατόπιν ὄχι, δὲν παταῖ ὁ Χόμος, ὁ ἄλλος σκύλος τοῦ ἐρρίχτηκε. Τὸ σκυλί μου τὸ καίμενο εἶνε γέρικο καὶ ἀδύνατο· ἀλλὰ εἶνε γενναῖο, ὑπερήφανο καὶ δὲν δέχεται καμμιὰ προσβολή· ὁ μέγας σκύλος ἐφέρθηκε πολὺ ἄσχημα... ὁ Χόμος μου δὲν ἔδωσεν ἀφορμὴν, ἀλλὰ ὑπερασπίσθηκε τὸν ἑαυτὸ του.

— Τὸ ξέρω, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος δὲν κατηγορῶ διόλου τὸ σκυλί σας· τί ἄλλο ἔπρεπε νὰ κάμῃ παρὰ νὰ δαγκάσῃ καὶ αὐτὸ, ἀφοῦ τὸ ἐδάγκανεν!

Ἡ ταχεῖα αὐτὴ συμπάθεια καὶ ἡ ταχεῖα αὐτὴ ἐκτίμησις τῶν αἰσθημάτων τοῦ Χόμου, κατέκτησαν ἀμέσως τὴν καρδίαν τοῦ κορασίου· καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὰ δύο παιδιὰ ἔγιναν φίλοι. Ἡ Δεά ἦτο φύσει δειλὴ καὶ ἐπιφυλακτικὴ, ὁ δὲ Φίλιππος, μετὰ τὴν ἐμφυτόν του λεπτότητα ἀπέφυγε νὰ τῇ κάμῃ ἀδακρῖτόν τινα, ἐρώτησιν. Ἐν τούτοις ἔμαθεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅτι ἡ Δεά κατῆκε εἰς τὴν ὁδὸν Βιλλερῆ, ὅτι ἡ μητέρα τῆς εἶχεν ἀποθάνῃ, ὅτι ὁ πατήρ τῆς ἦτο καλλιτέχνης, κατασκευάζων ἀγαλμάτια ἀπὸ κηρῶν καὶ ὅτι ἰδικὰ του ἔργα ἦσαν αὐτὰ, τὰ ὅποια προσεπάθει νὰ πωλήσῃ ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν.

— Ὁ καίμενος ὁ πατέρας εἶνε πάντα ἄρρωστος, εἶπε μετὰ τὴν γλυκεῖαν καὶ σοδαρὰν τῆς φωνήν. Ὑποφέρει ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κοιμηθῇ. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ πέθανε ἡ καίμενη ἡ μητέρα, δὲν εἶδε κανένα. Δὲν βγαίνει ποτε τὴν ἡμέρα· λέγει ὅτι τὸ φῶς τοῦ κάμνει κακό. Καμμιὰ φορὰ τὸ βράδυ βγαίνει καὶ μένει ἔξω πολλὰς ὥρας. Δὲν ξέρω ποῦ πηγαίνει, στοχάζομαι ὅμως ὅτι πηγαίνει εἰς τὸ νεκροταφεῖο, ὅπου εἶνε ὁ τάφος τῆς μητέρας.

Τὸ εὐθὺμον πρόσωπον τοῦ Φιλίππου ἐσκίασε μελαγχολία καὶ τοῦ ἦλθαν δάκρυα εἰς τὰ μάτια· τὰ συνεκράτησεν ὁμοῦ μετὰ γενναιότητα.

— Ἄν ἔλθεις μαζί μου εἰς τὴν Βασιλικὴν ὁδὸν, εἶπε, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ πωλήσετε πρὸ εὐκόλα τὰγαλματάκια σας. Ἐγὼ ἐκεῖ μιά φιλενάδα, μιά καλὴ

γρηὰ ποῦ τὴν λένε Κελίνα καὶ ἔχει ἐκεῖ ἕνα μαγαζάκι. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σας ἀφήσῃ νὰ τα τοποθετήσετε εἰς τὴν τραπέζην τῆς.

Ἡ Δεά ἐδέχθη εὐγνωμόνως· ὕπνῃσεν τυχερὰ καὶ ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν κατέκτησε τὴν συμπάθειαν τῆς μιγάδος, τὴν ὁποῖαν εὖρε κατόπιν φίλην τρυφερὰν καὶ ἀφωσιωμένην, πρόθυμον εἰς παντὸς εἶδους ἐκδουλεύσεις.

Καθεκαστήν εἶτε ἔβρεχεν, εἶτε ἔκαιεν ὁ ἥλιος, τὸ παιδίον μετὰ τὸ χαρούμενον πρόσωπον καὶ τὸ μελαγχολικὸν κοράσιον ἤρχοντο ὁμοῦ καὶ ἐγκαθιδρόντες πλησίον τῆς Κελίνας. Αἱ πραγματεῖαι τῶν κατεῖχον μίαν θέσιν ἐπὶ τῆς μικρᾶς τῆς τραπέζης, ὑπὸ τὴν ὁποῖαν ὁ Χόμος ἐξηπλοῦτο νὰ κοιμηθῇ ἡσύχως, διότι καὶ ὁ καλὸς σκύλος ἐπίσης εἶχεν εὐρῆ ἐκεῖ ἐν ἄστυον.

Ἡ θελκτικὴ αὐτὴ συντροφία διεσπάσθη διὰ πρώτην φοράν ὀλίγον πρότερον, ὅταν ἡ Κελίνα ἀπήλθε δι' ὀλίγας ἑβδομάδας εἰς τὴν ἐξοχὴν, διὰ νὰ παρευρεθῇ εἰς τοὺς γάμους μιᾶς ἐξαδέλφης τῆς. Ἄλλ' εἶδομεν ὅτι ἐπέστρεψε πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν παιδιῶν, τὰ ὅποια ἐπανελάβον τὰς προτέρας τῶν σχέσεις μετ' ἐμπιστοσύνης καὶ ἀσφαλείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΔΙΑΥΒΕΑ

Ἐν ᾧ, ὡς εἶπομεν, ἡ Δεά ἐκοιμάτο ἡσύχως καὶ ὁ Φίλιππος ἐσφύριζεν εὐτυχῆ καὶ φαιδρὸς, ἡ Κελίνα, καταβεβλημένη ἐκ τοῦ ἐαρινοῦ καύσωνος, ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ νυστάξῃ. Ἐκίνει τὸ πτερόν, τὸ ὁποῖον τῇ ἐχρησίμευε διὰ νὰποδιώκῃ τὰς μυίας, ἀλλὰ τὸ ἔκαμνε χωρὶς νὰ προσέχη, ὅπως μηχανικῶς. Ἄλλὰ καὶ τοιοῦτο τὸ κίνημά τῆς, ἤρκει διὰ νὰπομακρύνῃ τὰ μαγκόπαιδα τῆς γειτονίας, τὰ ὅποια ἐζήτουν εὐκαιρίαν νὰ τῇ κλέψουν κανὲν ζαχαρωτόν, καθὼς καὶ τὰ πτηνὰ, τὰ ὅποια ἐπέπιπτον ἐνίοτε κατὰ τῶν καρπῶν τῆς—διότι, βλέποντα τὴν ρυθμικὴν κίνησιν τοῦ ριπιδίου τῆς, δὲν ἦτο ἰδυνάτων νὰ φαντασθοῦν ὅτι ἐκείνη ἐταξείδευεν ἤδη εἰς τὴν χώραν τῶν ὄνειρων... Ἄλλως τῆ Κελίνα σήμερον ἐκοιμάτο κλειστά, καθὼς λέγουσιν, ἔχουσα πάντοτε τὸν νοῦν τῆς νὰ εὐρῆ κανένα πελάτην, ἱκανὸν νὰγοράσῃ τὸν Κουασιμόδον.

— Νά, τώρα ἔρχονται οἱ ξένοι καὶ κάμνουν ἐδῶ τὸν περίπατό τους, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν. Αὐτοὶ μπορεῖ νὰγοράσουν τὰ ἀγαλματάκια. Ἐγὼ μετὰ τὴν πρώτην ματιὰ διακρίνω τοὺς ξένους, καὶ μόλις ἰδῶ κανένα...

Ἐξαφνα οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Κελίνας ἠνοιχθήσαν καὶ οἱ δύο μαζί. Ἠγέρθη καὶ ἐκύταξε προσεκτικῶς πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Μεγάλης Διώρυγος.

— Καλέ, τί βλέπω; Δὲν εἶνε ἐκεῖνος ὁ Διλυβελ; ἀνέκραξε. Τί γυρεύει ἐδῶ τέτοια ὦρα; Δὲν του εἶπα νὰ μείνῃ ἐκεῖ κάτω ὡς ποῦ νὰ πωλήσῃ ὅ,τι εἶχε μέσα εἰς τὸ πανέρι του;

Ὁ Φίλιππος ἔπαυσε τὸ σφύριγμα καὶ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν Διλυβελ, ὁ ὁποῖος ἐπροχώρει βραδείως καὶ πολὺ κατηφῆς.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

ΚΟΡΩΝΑ Η ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 15)

— Καὶ γνωρίζεις λοιπὸν νὰ μας εἴπῃς περὶ Μετανοίας; τὸν ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος, ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά του εἰς τὸ μάθημα τῆς Κατήχησεως.

Ὁ Γιάγκος ἐκατακοκκίνισε καὶ ἔμεινεν ἄφωνος.

— Πάλι ἀμελέτητος εἶσαι;... Ποῦ εἶνε τὸ βιβλίον σου;... Πάλι δὲν ἐπῆρες βιβλίον;

Ὁ Γιάγκος ἐνευσεν ὄχι.

— Καὶ γιατί;

— Δάσκαλε, ὁ πατέρας μου δὲν μου ἔδωκε λεπτὰ.

— Τοῦ ζήτησες;... καὶ γιατί;

— Μοῦ εἶπε... μοῦ εἶπέ πως δὲν εἶχε ψιλὰ... θὰ μου δώσῃ σήμερα.

— Ἐκαμε πολὺ κακὰ ὁ πατέρας σου! ἀνέκραξεν ὀργίλος ὁ διδάσκαλος. Τί γονεῖς εἶνε αὐτοὶ ποῦ δὲν φροντίζουν γιὰ τὰ παιδιὰ τους; Ἄν εἶνε πτωχοί, ἄς μὴ τὰ στέλλουν εἰς τὸ σχολεῖον! Ἐπὶ τέλους! τί νὰ σε κάμω τώρα χωρὶς βιβλίον;... Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα! Θὰ σε ἀφήσω σήμερα νηστικό, γιατί δὲν ἤξευρες τὸ μάθημα, καὶ κάμει καλὰ μετὰ τὸν πατέρα σου. Πήγαινε νὰ σταθῆς ἐκεῖ εἰς τὴν γωνία! Γρήγορα!

Ὁ Γιάγκος δὲν ἀπήντησε λέξιν. Ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν γωνίαν.

Ἡ φλόξ τῶν παρειῶν του ἐγίνετο ὀλονέν ζωηροτέρα καὶ μετ' ὀλίγον ἀφθονα δάκρυα ἐχύθησαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ὁ θρήνος αὐτὸς ὁ ἀπηλπισμένος ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολὺ, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ μαθήματος... Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐγύριζεν ὁ διδάσκαλος καὶ τὸν ἐβλεπε... Κατ' ἀρχὰς τὸ βλέμμα του ἦτο αὐστηρὸν καὶ ἐπιπληκτικόν.

Ἄλλ' ἔπειτα, ἐφ' ὅσον ἐβλεπε τὴν πλήμμυραν ἐκείνην τῶν σιγηλῶν δακρῶν, τὸ βλέμμα του ἐγίνετο ἡμερώτερον, γλυκύτερον. Ὁ διδάσκαλος πάντοτε εὐχαριστεῖται ὅταν βλέπῃ, ὅτι ἡ τιμωρία κάμνει ἐντόπωσιν εἰς τὸν μαθητήν.

Ἄλλ' ὁ Γιάγκος δὲν ἐκλαίει τώρα διὰ τὸν ἑαυτὸν του... Ἐκλαίει διὰ τὸν πατέρα του, τὸν καλὸν του πατέρα, ὁ ὁποῖος

μολονότι δὲν ἦτο πλούσιος καὶ εἶχε πολυμελῆ εἰκογένειαν, ἐξώδευε διὰ νὰ τον ἔχῃ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἔστερεῖτο διὰ νὰ του πληρώνῃ διδάτρα καὶ βιβλία.

Καὶ αὐτὸς... αὐτὸς, εἰς εὐγνωμοσύνην, νὰ γίνῃ αἰτία νὰ τον προσβάλῃ σήμερον ὁ διδάσκαλος καὶ νὰ εἴπῃ κατ' αὐτοῦ τὰς σκληρὰς καὶ ἀδίκους ἐκείνας λέξεις! Ὡ, πόσον ἦτο κακὸς, πόσον ἦτο ἀνόητος! Ποτὲ δὲν ἐφαντάζετο ὅτι θὰ εἶχε τοιοῦτον ἀποτέλεσμα τὸ ψεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐσέκφθη διὰ νὰ κρύψῃ μίαν κακὴν του πράξιν. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρῶν του ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει τὸ πρόσωπον τοῦ ἀδικημένου, τοῦ προσβεβλημένου πατρὸς του, νὰ τον κυττάξῃ μετὰ παράπονον ὡς νὰ ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ:

— Ἐτοί νὰ με ἐκθέσῃς... εἶσι λοιπὸν με ἀνταμείβεις, διότι σε ἀγαπῶ;

Ὡ, ὄχι! ὄχι, πατέρα μου χρυσέ. Συγχώρεσέ με! Δὲν ἐσυλλογίσθηκα τί ἔλεγα, ὅπως δὲν ἐσυλλογίσθηκα τί ἔκαμνα... θὰ ἰδῆς, πῶς θὰ σε ἱκανοποιήσω, — ὑπέσχετο καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀτυχεὸς Γιάγκος, κλαίων ὀλονέν... κλαίων διὰ τὴν φιλοτιμίαν τοῦ πατρὸς του, τὴν ὁποῖαν εἶχε τὸσον πληγῶσῃ.

Τὸ μεσημέρι, ἀφ' οὗ ἐσχόλασαν τὰ ἄλλα παιδιὰ, ὁ διδάσκαλος τὸν ἐπλησίασεν ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν του καὶ τῷ εἶπε:

— Πήγαινε, παιδί μου, καὶ σύ. Σὲ συγχωρῶ γιατί βλέπω, ὅτι μετανοεῖς. Ἐπειτα δὲν φταῖς ἐσύ... φταῖε ὁ πατέρας σου. Πέ τοῦ ὅμως νὰ σου δώσῃ τὰ λεπτὰ καὶ νὰ πάρῃς πιά τὸ βιβλίον, γιὰ τί εἶνε κρῖμα νὰ μένης ἔτσι ὀπίσω... Ἐλα, ἔλα, μὴν κλαῖς, πήγαινε.

Καὶ ὁ καλὸς διδάσκαλος τοῦ ἐθώπευσε ταχέως τὴν ξανθὴν κεφαλὴν. Ἄλλ' ὁ Γιάγκος δὲν ἐκίνητο... δὲν ἔπαυε τὰ κλάματα...

— Μὰ πῶς; δὲν θέλεις νὰ πᾶς νὰ φᾶς; ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος ἐκπληκτος. Ἐσύ δὲν κἀμνεῖς πείσματα...

Ὁ Γιάγκος ἔπαυσε νὰ λύξῃ καὶ μετὰ σκυμμένην κεφαλὴν ἐδάγκανε τὴν ἄκραν τοῦ δακρυδέκτου μανδηλίου του.

— Δὲν μου μιλεῖς;... Πρόσεξε, θὰ θυμώσω. Ἄμα σοῦ λέγω πήγαινε, νὰ πηγαίνῃς· καὶ ἄμα σὲ συγχωρῶ, εἶσαι συγχωρημένος.

— Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ με συγχωρέσετε! ἐτραύλισεν ὁ Γιάγκος.

— Καὶ γιατί; ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος, δυσκολευόμενος νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἤκουσε καλά.

— Γιατί... σᾶς εἶπα ψέμματα, νά! εἶπεν ὁ Γιάγκος.

— Πῶς;

— Μάλιστα... σᾶς εἶπα ψέμματα... ὁ πατέρας μου δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκείνους

...ὁ πατέρας μου ἔδωκε λεπτὰ γιὰ νὰ πάρω Κατήχησι... Ἄλλὰ...

— Ἄλλὰ;

— Τὰ ἔχασα!

— Πῶς τὰ ἔχασες; Μὴν ἦταν τρύπια ἡ τσέπη σου;

— Ὄχι· ἐσέκφθηκα νὰ τὴν τρυπήσω καὶ νὰ πῶ αὐτὸ τὸ ψέμμα... θὰ ἦταν καλλίτερα... δὲν θὰ σας ἔκανα νὰ μιλήσετε ἔτσι γιὰ τὸν πατέρα μου μπροστὰ σὲ ὅλα τὰ παιδιὰ...

Ὁ διδάσκαλος ἐκάθισε καὶ λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Γιάγκον, τὸν εἴλωσε πλησίον του.

— Ἐλα ἐδῶ... πές μου ἔμένα πῶς ἔχασες τὰ λεπτὰ καὶ μὴ σε μέλει... ἐγὼ θὰ τα διορθώσω ὅλα... ἐγίνες αἰτία νὰδικηθῇ ὁ πατέρας σου καὶ γι' αὐτὸ λυπεῖσαι... ἀλλὰ εἶνε εἰς τὸ χέρι σου νὰ τον ἱκανοποιήσῃς.

— Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ θὰ σας τὰ πῶ ὅλα! ἀνέκραξεν ὁ Γιάγκος. Καὶ μετὰ ὅσον θάρρος τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἔχῃ ἢ ἐντροπή, διηγήθη εἰς τὸν διδάσκαλον καταλεπτόως τὴν χθεσινὴν ἱστορίαν, κατηγορῶν ὀλονέν τὸν ἑαυτὸν του διὰ τὴν ἀφροσύνην ἐκείνην καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ χαρακτήρος του.

— Βλέπω ἀπὸ τὸ ὕψος σου καὶ ἀπὸ τοὺς λόγους σου ὅτι πολὺ σοῦ ἐστοίχισεν αὐτὴ ἡ παρεκτροπή, τῷ εἶπεν, ἀφ' οὗ τὸν ἤκουσεν ὁ διδάσκαλος. Δὲν εἶχες τὸ θάρρος νὰ εἴπῃς ἀμέσως τὴν ἀλήθειαν! καὶ τὰ ψεύματά τῆς κατέστησαν ἀκόμη μεγαλητέρα. Ἄλλὰ καὶ δι' αὐτὰ ὑπέφερες ἀκόμη περισσότερο! Πηγαίνε, μὴν πύθῃς τὴν λύπην καὶ πύθῃς τὴν ἐντροπήν σου, εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ὥστε βέβαια δὲν θὰ ἔχῃς πῶς καμμιὰν ὀρεξίν νὰ κάμῃς ποτε τὰ ἴδια. Ἐμετάνοιά σου εἶνε βαθεῖα καὶ εἰλικρινής· δι' αὐτὸ ὄχι μόνον σε συγχωρῶ, ἀλλὰ καὶ σε ἐξάγω ἀπὸ τὴν δύσκολον θέσιν σου. Θὰ σου δώσω ἐγὼ μίαν Κατήχησιν καὶ εἶσι ὁ πατέρας σου δὲν θὰ μάθῃ ποτε τίποτα!

Καὶ ὁ καλὸς διδάσκαλος τῷ ἐνεχείρισε τὸ βιβλίον καὶ τὸν προέπεμψε μετὰ καλὰς τινὰς ἀκόμη συμβουλὰς.

Πύθῃν ἀνακούφισιν ἠσθάνθη ὁ Γιάγκος τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὕστερα ἀπὸ τὸ βάρος, ἀπὸ τὸ μαρτύριον τῶν ὄρων! Ἄλλ' ἡ εὐτυχία του δὲν ἦτο τελεία παρὰ μόνον τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ὁ διδάσκαλος διηγήθη ἐνώπιον τῶν μαθητῶν τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐπανώρθωσε τὸ ἄδίκον, τὸ ὁποῖον ἀκουσίως του εἶχε κάμῃ εἰς τὸν Κύριον Νικήταν, — χωρὶς ἐξ ἄλλου νὰ ἐκθέσῃ πρὸ αὐτῶν τὴν ὑπόληψιν τοῦ καλοῦ καὶ ἀξίου υἱοῦ του, τοῦ ὁποῖου ἀπεναντίας ἐπήνεσε τὰ εὐγενῆ αἰσθητά, φέρων αὐτὸν ὡς παράδειγμα εἰς ὅλους τοὺς κατὰ τύχην παρεκτροπομένους.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΠΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα τοῦ Τοῦτο παραπονείται ὅτι ἡ θερμάστρα καπνίζει.

— Ἐκεῖνος ὁ ἀνόητος ὁ ὑπέρτης θὰ ἔβαλε κανένα ξυλοκάρβουνο ἰ λέγει.

Μετά τινες ἡμέρας ἡ θερμάστρα ἄλλου δωματίου, ἡ ὁποία ἔκαμε κόκ, ἐμύριζε.

Καί ὁ μικρός Τοῦτος : — Ἐκεῖνος ὁ ἀνόητος ὁ ὑπέρτης θὰ ἔβαλε πάλι κανένα ξυλοκάρβουνο !

* Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Κόδρου.

Ἡ Φοῖκα ἔκλαιε.

— Γιατί κλαίεις, Φοῖκα μου; — Νά, ὁ Δημητράκης μοῦ λέει πως εἶμαι πιο μικρή ἀπὸ τὸ φεγγάρι.

* Ἐστῆλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

Αλληλογραφία τῆς „Διαπλάσεως“

Δι ὄραιαι φράσεις τῆς ἐπιστολῆς σου, Ὁρφεῦ, πλησιάζουν νὰ ὁμοιάσουν τοὺς γλυκεῖς ἦχος τῆς λύρας τοῦ ἀρχαίου συνωνύμου σου εἰς τὴν Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σουλλίου θὰ εἶπω ὅτι τὴν ἀσπάξουσαι καὶ τῆ εἰς ἡμεῖς νὰ γίνῃ ἀνταῖα τῶν μερῶν τὰ ὁποία φησίκε.

Σοῖ ἔσται τὰ ζητήθεντα φύλλα, ἀγαπητὴ Ἀγαμέμνων Ζῆσι, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐγκαρδίου εὐχάς.

Ἐκ τῶν ἐνείκα ψευδώνυμων, Ἱπερωτὲ Πήγαυσε, αὐτὸ νὰ κρατήσης καὶ νὰ μου γράφης συχνά.

Κ' ἐγὼ λογίζομαι εὐτυχῆς που σ' ἔκαμα φίλην μου, Κεραλίθηνα Ἄδρα, καὶ κάθε φορά που θὰ λαμβάνω γραμματάκι σου θὰ πετῶ ἀπὸ χαράν.

Δεκτὸν καὶ τὸ νέον σου τοῦτο ψευδώνυμον, Κωνσταντίνε Παυλολόγε.

Ὅχι, ἀγαπητὴ Θαυμαστά τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, δὲν με κουράζουν διόλου αἱ ἐπιστολαὶ σου, ὅσον ἐκτενεῖς καὶ ἂν εἶνε. Ἀπειναντίας μου προξενῶν ζωρῶν, εὐχαρίστησιν καὶ νὰ μου γράφης ὁσάκις εὐκαιρεῖς. Περιμένω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου καὶ σε εὐχαριστῶ ἀπέριπτον διὰ τὴν προθυμίαν. Θὰ ἔλαβες ἤδη τὰ δύο πρώτα φύλλα καὶ θὰ διελύθησαν ὄλαι σου αἱ ἀπορίαι.

Χαίρῃ πολὺ που συμφωνεῖς μαζί μου ὡς πρὸς τὴν χρησιμότητα τοῦ ψευδώνυμου, Χρυσὴ Ἀμμοιουλιά (βλέπετε; καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἤρεσε) οὕτω θὰ δύναμαι νὰ σοῦ ἀπαντῶ ὅτι θέλω, χωρὶς νὰ εἰςέρουν οἱ ἄλλοι πρὸς ποίαν ἀπευθύνομαι, καὶ ἂν τύχῃ νὰ ἔχω καμμίαν φρονὴν καὶ κανὲν παράπονον... Ἄλλ' ὅχι! σὺ εἶσαι καλὴ κόρη, τὸ εἰσεύρω, καὶ οὐδέποτε θὰ μου δώσης ἀφορμὴν παραπόνου. Σοῖ ἔσται δὲ τὴ ἐξήγησις.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον σου, μικρὰ μου Ὀμηρεϊάς. Σὲ ἀσπάξομαι καὶ περιμένω συχνὰ γραμματάκι σου.

Μὲ συχνεῖν ἡ τῶσον τρυφερά σου ἀγάπη, Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλή. Ἡ ἰδέα ὅτι ἐγὼ διασκεδάσα τὰς ἀνιάρδας ἡμέρας τῆς ἀδιαιθείας σου μὲ καθιστᾷ πολὺ ὑπερήφανον. Εὐχόμεναι τοῦ λοιποῦ νὰ εἶσαι ὑγιής καὶ νὰ μὴ με ἀναγινώσκῃς πλέον εἰς τὴν κλίνην. Σοῖ ἔσται τὰ ἐλλείποντα φυλλάδια. Φίλησέ μου τὴν Ὁραίαν Ἀρθοδόξην, ἀλλὰ μὴ προσοχὴν νὰ μὴ κατακόβων τὰ ἄθη τῆς.

* Γλυκύτερα ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν Ζίχαριν

βγαίνου ἀπὸ τὸ σκεπασμὸν σου τὰ καλά λογικά, ἀγαπητῆ μου Χρυσάνθη Σ. Πάρα πολὺ εὐμφορὸν τὸ γράμμα σου καὶ τὸ ἀνεύρωσά με πολλὴν μοῦ εὐχαρίστησιν. Τὸν θυρῶν ὁ ὁποῖος σοῦ ἔσχεσε τὸ γράμμα καὶ ἐκράτησε τὰ λεπτὰ πού του εἶχε δώσω διὰ γραμματόσημον, θὰ τιμωρήσης κάλλιστα ἂν τοῦ ἀφαιρέσης εἰς τὸ ἐξῆς τὴν ἐμπιστοσύνην. Δέσω του λεπτὰ νὰ σοῦ ἀγοράσῃ μερικὰ γραμματόσημα νὰ τὰ ἔχῃς καὶ νὰ τὰ κολλᾷς μόνον σου εἰς τὰ γράμματά σου θὰ μου στέλλῃς.

Χαίρῃ πολὺ που ἀπεράσεις νὰ μου γράφῃς καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου, Ἀνδροῦτε Ἱππευτά. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω καὶ σε ἀσπάζομαι.

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα πού μου προτείνεις, Καλοκαιρινὴ Ἀγροῦλα, αὐτὸ εἶνε τὸ γλυκύτερον καὶ... τὸ ἐπιθυμητότερον μέσο εἰς τὴν καρδίαν τοῦ παγωμένου αὐτοῦ χειμῶνος. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς σου εὐχάς.

Εὐχόμεναι ἐγὼ νὰ ἐγκριθῶσιν αἱ νέαι σου πνευματικαὶ ἀσκήσεις, Λευκὴ Λάβε. Παρατηρῶ ὅμως ὅτι μένετε πολὺ ἀργὰ τὴν νύκτα. Ἔως τὸ μεσονύκτιον, ἂν εἶνε πολὺ ἀργὰ διὰ τὴν ηλικίαν σου. Τὰ παιδία εἰς τὰς δέκα, τὸ βραδύτερον, πρέπει νὰ πηγαινῶν εἰς τὸ κρεβάτι, διὰ νὰ ἡμποροῦν νὰ ἐξυπνοῦν πρωί.

Νὰ το πιστεύω λοιπόν, Λευκὸν Ῥόδον, εἰ δὲν εἶσαι πολὺ εὐχαριστήμενον, ὀλίγη ἔρχεσις τὰ μαθημάτά σου; Καὶ αἱ διασκεδάσεις καὶ οἱ χοροὶ ἄλλ' ἂν δὲν ὑπῆρχον καὶ τὰ μαθημάτά σου μὰς μορφῶνον καὶ μά ἐξανθρωπίζον, μὲ τί μ' οὐ τ' ρ ἄθ ἐπαρουσιάζομεθα εἰς τὸν κόσμον; Ὅχι, ὅχι, Λευκὸν Ῥόδον, ἔτσι μού το λές. Εἶσαι ἀπειναντίας πολὺ εὐχαριστήμενον που ἐπανέλαβες τὰ βιβλία, ἀπ' οὗ τόνον πολὺ καὶ καλὰ διασκεδάσεις. Ψεύματα;

Ἔστω, Χαλαροῦ Κόσμου, ἀφοῦ καὶ βεβαιότης μεθ' ὄρκου, σὲ πιστεύω ὅτι κατὰ λάθος ἐκτύπησες μὲ τὸ χιόνι τὸν συνεργάτην μου κ. Φαῖδωνα, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν διατηρεῖ καμμίαν μνησικακίαν Ἀπειναντίας μου λέγει νὰ σοῖ γράψω «νὰ εἶσαι καλὰ καὶ τοῦ χρόνου καὶ νὰ κἀμῆς τὸ ἴδιον λάθος». Εἶνε δυνατόν αὐτό;...

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλιν στέλλει ἡ Διαπλάσις εἰς τοὺς φίλους τῆς : Πολυξένην καὶ Ἐκτορα Σ. Δεσύλλα. — Ταχύποδα Ὀδυσσεά. — Περικλῆν Δ. Σκέφερον τὸν ὁποῖον καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς θερμαῖς εὐχάς του. Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σουλλίου, τῆς ὁποίας αἱ εἰλικρινεῖς εὐχαὶ πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ εἰσακουσθῶν.

Πνευματικαὶ ἀσκήσεις

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 24 Φεβρουαρίου

32. Λεξιγρίφος.

Καίει τὸ πρῶτον, τᾶλλο περὶ καὶ δὲν γυρίζει. Τοὺς ἀσθενεῖς τὸ σύνολον πολὺ τους βασιανίζει.

* Ἐστῆλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

33. Στοιχειόγριφος.

Τί συλλογίζουσαι; ἐγὼ σε ἄγω καὶ σε φέρω. Ἄν μ' ἀποκεφαλίσωσιν, ἔν πρόσταγμα προφέρω.

* Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπέλλου.

34. Στοιχειόγριφος.

Διῶξέ ταυ καὶ βάλε βῆ καὶ ἄκουσε τί θὰ συμβῆ; Μία θεὰ ἀπ' τῆ μέση βγαίνει, ἔνασσα τῶν Τρωῶν μπαίνει.

* Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους.

35. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου. Τὸ τρίτον εἰς τὰ νεύρα σου, εἶμαι ἡ δύναμις σου. Τὸ τέταρτόν μου 'ε τὴν λαβὴν παντός ἔργου ἕξαινον. 'ε τοὺς λεξιγρίφους τοὺς καλοὺς, ἀλλ' ὄχι καὶ τοὺς γρίφους. 'Εστῆλη ὑπὸ Π. Κ. Κερέζη

36-38. Κεκυρμμένα ὀνόματα ζῴων.

- 1. Ὁ πλοσυρότερος πλουτίζει μὲν ἑαυτὸν, βλάπτει δὲ τοὺς ἄλλους.
2. Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.
3. Ἡ Ἀλκίτις ἦτο σύζυγος τοῦ Ἀδμήτου.

39-40. Μεταμορφώσεις.

- 1. Ἡ Νάβη δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ πᾶσαν
2. Ὁ Ρόϊκος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Νέσσος.

41. Λεξιθέρια.

Ποία πεντασύλλαβος λέξις ἔχει ἐπτά π;

42-47. Σύνθεσις λέξεων.

Νὰ συναρμολογηθῶσιν αἱ κάτωθι 18 συλλαβῆ ἀνά τρεῖς, οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελέσωσιν ἑξήμισυ σύλλαβα ὀνόματα πόλεων τῆς Εὐρώπης:

Βλι, θον, δου, ε, θη, κι, λα, μα, να, ναυ, νον, ον, πλι, πορτ, ρισ, ριου, ρον.

48. Ἐπανόρθωσις τετραστίχου. Αἱ ἀρεταί, Πατρίς μου σεβασμία, καὶ ἡ φιλοκατρία τῶν τέχνων σου σ' ἐδόξασαν πάσαι ποτέ!

49. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ δεύτερα τὸ ὄνομα ἀκρωτηρίου.

1, Πολύτιμος λίθος. 2, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 3, Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας. 4, Ἀρχαία θεὰ. 5, Πόλις τῆς Ἰταλίας. 6, Ἐπικός ποιητής.

50. Ἑλλειπούμφωνον. Η-ααοισα-εἰε-εαω-ω-ασηω-αι-εασωω.

ΛΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 18-25 Νοεμβρίου 1896

907. Ἀγχιόλαος (Ἄγιος, ἡ, λαός). — 908. Κύκλος κύκνος. — 909 — 911. 1, Ὁ Εὐριπίδης. 2, Ἡ Σμύρνη. 3, Ἡ Τύχη. — 912. ΣΥΡΟΣ. — 913-915. 1, Πέτα. 2, Ἐποψ Νύσσα. 3, Πίσσα. — 916-917. 1, Ἀετός, αὐτός, αὐτὸ, αὐτή, ἀκτῆ, ἀκτῆς, ἀκτίς, ἀκρίς. 2, Ἰρις Πύλος, πόλος, δλος, ἄλλος, ἄλλος, Ἄργος.

918-921. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεσται διὰ τῶν γραμμάτων θ καὶ ν αἱ δὲ σχηματίζομεναι λέξεις εἶνε: θρόνος, θάνατος, θανάτος, ἄνθρωπος.

— 922-927. 1, Κύπελος. 2, Σκολοπάξ. 3, Κορώνη. 4, Ἐρωδιός. 5, Μελεαγρίς. 6, Κολύβριον. — 928, ΙΑΠΑΡΑ, ΣΑΜΟΣ (ἱ Σμύρνη. 2, Αὐκρίς. 3, Ἄμσός. 4, ΡΑδάμανθος. 5, Ἀσία). — 929. Ἡ φιλαργυρία εἶνε ἕν ἐκ τῶν θανασίμων ἀμαρτημάτων.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 18-25 Νοεμβρίου 1896

907. Ἀγχιόλαος (Ἄγιος, ἡ, λαός). — 908. Κύκλος κύκνος. — 909 — 911. 1, Ὁ Εὐριπίδης. 2, Ἡ Σμύρνη. 3, Ἡ Τύχη. — 912. ΣΥΡΟΣ. — 913-915. 1, Πέτα. 2, Ἐποψ Νύσσα. 3, Πίσσα. — 916-917. 1, Ἀετός, αὐτός, αὐτὸ, αὐτή, ἀκτῆ, ἀκτῆς, ἀκτίς, ἀκρίς. 2, Ἰρις Πύλος, πόλος, δλος, ἄλλος, ἄλλος, Ἄργος.

918-921. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεσται διὰ τῶν γραμμάτων θ καὶ ν αἱ δὲ σχηματίζομεναι λέξεις εἶνε: θρόνος, θάνατος, θανάτος, ἄνθρωπος. — 922-927. 1, Κύπελος. 2, Σκολοπάξ. 3, Κορώνη. 4, Ἐρωδιός. 5, Μελεαγρίς. 6, Κολύβριον. — 928, ΙΑΠΑΡΑ, ΣΑΜΟΣ (ἱ Σμύρνη. 2, Αὐκρίς. 3, Ἄμσός. 4, ΡΑδάμανθος. 5, Ἀσία). — 929. Ἡ φιλαργυρία εἶνε ἕν ἐκ τῶν θανασίμων ἀμαρτημάτων.

φράζων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διέθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διέθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παρακίνα πρὸς νὰ μὴ λήψῃς φύλλον γινόμενον μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τὸ ποῦ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαραδέκτου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπποκρίτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρὰ εἰς τὴν γάρον ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παιδάς.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 18. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰδίου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β' — Τόμ. 3ος. Ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Ἰανουαρίου 1896 Ἔτος 18ον. — Ἀριθ. 4

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια ἴδε σελ. 17)

προχωροῦσης τῆς ἀνοϊξέως, ἡ Καλιφορνία θὰ ἐγένετο πάλιν ἡ ὑπερπάσας πλουσία εἰς βλάστησιν χώρα, ἡ γόνιμος μῆτηρ, ὅπου ὁ σπόρος τῶν δημητριακῶν ἑκατονταπλασιάζεται, ὅπου τὰ ποικιλώτατα προϊόντα τῶν τροπικῶν καθὼς καὶ τῶν εὐκράτων ζωνῶν ἀπαντῶσι μετὰ τῆς αὐτῆς ἀφθονίας, τὸ σακχαροκάλαμον, ἡ ὄρυζα, ὁ καπνός, τὰ πορτοκαλία, τὰ λεμόνια, αἱ ἐλαταί, ὁ ἀνανάσ και ἡ βανίλα. Τὸν πλοῦτον τοῦ καλιφορνέου ἐδάφους ἀποτελεῖ οὐχὶ ὁ χρυσός, ἀλλ' ἡ ἀπαραμύλλη αὐτῆ βλάστησις, ἡ ἀναδιδόμενὴ ἕκ τῶν σπλάγγων του.

Ἀναχωρήσασα ἐκ Σακραμέντου, ἡ Εὐδρομος Οἰκία διηυθύνθη βορειοανατολικῶς. Ἐπρόκειτο νὰ μεταβοῦν εἰς τὰ σύνορα διὰ τῆς συντομιωτέρας ὁδοῦ καὶ νὰ διασχίσουν τὴν Σιέρραν Νεβάδαν, ἢτοι περίπου διακόσια χιλιόμετρα μέχρι τῶν στενῶν τῆς Σερόρας, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐφθανον εἰς τὰς ἀτελευτήτους ἀνατολικὰς πεδιάδας.

Σχεδὸν ἅμα τῆ ἐκ τῆς πόλεως ἐξοδη τῶν, τὸ ἔδαφος ἤρχισε νὰ παρουσιάζῃ ἀνωφείαν. Ἐδλεπέ τις τὴν Σιέρραν, ἢτις περιβάλλει μεγαλοπρεπῶς τὴν παναρχαίαν ἐκείνην Καλιφορνίαν διὰ τῶν βουνοσειρῶν τῆς μετὰ τὰς πυκνάς των δρύας καὶ μετὰ τὰς ἀκροτόμους αὐτῶν κορυφῶς τὰς αἰρομένης ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς ὕψος πεντακισχιλίων μέτρων. Ἦτο ὡσεὶ προπύργιον γλοερῶν, τὸ ὁποῖον ἐχορήγησεν ἡ φύσις εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ὅπου μὲ τὴσσην ἀφθονίαν ἔχουσεν τὸν χρυσόν, τὸν χορτάσαντα τὴν ἀνθρωπίνην ἀπληστίαν. Ἐπὶ τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθει ἡ Εὐδρομος Οἰκία, αἱ πόλεις δὲν ἐσπάνδιαν: ἡ Ζάξον, ἡ Μοκελάνη, ἡ Πλασερέβιλλη ἀλλ' ὀλίγον ἐσταματοῦσεν εἰς αὐτάς ὁ Καίσαρ Κασκαμπέλ, ὁσάκις ἤθελε νὰγοράσῃ τίποτε ἢ νὰ διέλθῃ νύκτα ἡσυχωτέρην.

— Λυποῦμαι ποῦ φεύγω ἀπὸ αὐτὸν τὸν τόπον, ἔλεγεν ἡ Κορηγλία, εἰς τὴν ὁποίαν ἤρεσε κάπως ἡ καλοφαγία. — Τί λαιμαργη του εἶσαι ἀπήντα ὁ Κασκαμπέλ μειδίων. — Ὅχι γιὰ μένα, καί μένε γιὰ τὰ παιδία! Ἐπὶ πολλὰς ἡδὴ ἡμέρας ὠδοιπόρου παρὰ τὰς ἄκρας δασῶν, διαμέσου λειβαδιῶν καταπρασίων. Ὅσῃ πολεῖα περιβλεπόμενα εἰς αὐτῶν, δὲν ἤσαν ἱκανὰ νὰ καταστρέψουν τὸν γλοερῶν τάπητα, τὸν ἀπαύστως ὑπὸ τῆς φύσεως ἀνανεούμενον. Ἀκαταγώνιστος καὶ ἀνεξάντλητος τρωόντι ἡ δύναμις τῆς βλαστήσεως ἐν Καλιφορνίᾳ. Εἶνε ἡ ἀποθήκη τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὄκεανου, οἱ δ' ἔμπορικὸι στόλοι, οἱ ἐξάγοντες τὰ προϊόντα τῆς, δὲν κατορθώνουν νὰ τὴν ἐξαντλήσουν!

Ἡ Εὐδρομος Οἰκία διέτρεχε κατὰ μέσον ὅρον ἐξ ἔως ἐπτά λεύγας τὴν ἡμέραν, — ὄχι περισσότερον. Τόσας ἔκαμνε πάντοτε, περιφέρουσα τοὺς κατοικίους τῆς ἀνά πάσας τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ὅπου τὸ ὄνομα τοῦ Κασκαμπέλ εἶχε καταστῆ γνωστότατον ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Μιμισσιππὴ μέχρι τῆς Νέας Ἀγγλίας. Εἶνε ἀληθές ὅτι τότε ἐστάθμευον εἰς κάθε πόλιν, διὰ νὰ διδῶν παρὰστάσεις. Ἀλλ' ἤδη, τὸ ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς τοῦτο ταξίδιον, δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ ἐκπλήξῃ τὰ πλήθη... Δὲν ἐπρόκειτο περὶ καλλιτεχνικῆς περιόδεας, ἀλλὰ περὶ ἐπιστροφῆς!

« Μᾶς ἔκλεψαν ! ἀνέκραξε » (Σελ. 27, στηλ. α')